

ΑΠΟ ΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΗΣ ΣΚΛΑΒΙΑΣ

ΚΑΤΣΑΝΤΩΝΗΣ, Ο ΣΤΑΥΡΑΕΤΟΣ ΤΗΣ ΗΠΕΙΡΟΥ

(Κατ' αφήγησην του συντρόφου του ήρωϊκού κλέφτη, Φραγκίστα)

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Κατσαντώνης έπρεπε να συλληφθῆ και να εξοντωθῆ το γρηγορότερο. Ήταν ανάγκη συνεπώς να ληφθούν δραστηρία μέτρα.

Έπρεπε ν' ανατεθῆ ἡ καταδίωξις του "Ελληνοσ κλέφτη σ' έναν απ' τούς πλέον ενεργητικούς και σκληρούς και άδυσωπότης όπλαρχηγούς της 'Ηπείρου. Και τέτοιος ήταν ο Γιουσοφ 'Αράτης, ο άπαισιος και τρομερός Γιουσοφ 'Αράτης.

Ο 'Αλητσιαούσ δεν δίστασε καθόλου. Διόρισε τόν Γιουσοφ 'Αράτη άρχηγό τών άποστασιατών, που κυνηγοῦσαν τούς κλέφτες και φρόντιζαν γιά τήν τήρησι τῆς δημοσίας ασφάλειας, με άπόλυτη εξουσία ζωῆς και θανάτου, πάνω σ' όλους τούς χριστιανούς.

Πρὶν φύγει ο Γιουσοφ, ο 'Αλῆς τόν κάλεσε και του ειπε: —'Ορέ, μῆρο μου Γιουσοφ, νά πάρης όρέ τά καλύτερα παλληκάρια σου και νά πᾶς στο καλό. 'Αιντε όρέ και νά μου τόν φέρης τόν Κατσαντώνη πισθάγκωνα, όρέ, δεμένο.. Ζωντανό ἢ πεθαμμένο νά τόν πιάσης και νά μου φέρῃς τόν κεφάλι του. 'Αιντε...

Ο Γιουσοφ ήταν άτρόμητος πολεμιστής, αλλά και σκληρός, μέχρι θηριαδίας. Μισούσε τούς χριστιανούς και πῶς πολύ απ' όλους τούς κλέφτες. Γι' αυτό, μόλις βγήκε στα χωριά της περιφέρειας όπου κινεῖτο τὸ σώμα του Κατσαντώνη, άρχισε άμέσως νά οκερπίζῃ γύρω του τὸ βασίλει, τόν θλιβερό, τήν καταστροφή.

Γιά νά τρεμάξῃ τούς χριστιανούς, έπιασε πολλούς από αὐτούς και τούς κρεμάσε, με τήν ύπόνοιαν άπλῶς ότι τροφοδοτοῦσαν τὸ δακίρι του Κατσαντώνη.

Γιά νά κρεμαστῆ ένας γκι-σαούρης, δεν χρειαζόντουσαν και πολλά πράγματα.

'Αρκοῦσε μιά ἀπλή καταγγελία ἢ, όπως ειπαμε, ἡ παραμικρῆ ύποψια.

"Ετσι ο Γιουσοφ έκαμε τούς δυστυχημένους χριστιανούς νά τρέμουν και στο άκουσμα μόνο του διόματός του.

Πολλούς τούς έπιασε και τούς σύντριβε τά κόκκαλα, στους άσπυούς, με τὸ σπαθί...

Σε κανένα τῶν εἶνε λόγο γιά τις πράξεις του. Σκότωνε, άρπαζε, λεηλατοῦσε...

"Ετσι, άφου τρομοκράτησε τούς "Ελληνοσ της υπαίθρου, σ' ἄλλ σφεδόν τήν Εδουανία, τράθηξε κατά τὸ Ξηρόμερο, γιατί ειχε τήν πληροφορία ότι οί χωρικοί, αλλά και οί προδχοιντες τῶν μερῶν αὐτῶν τροφοδοτοῦσαν τόν Κατσαντώνη.

Τὸ σώμα του Γιουσοφ στάθμισε στο χωριό Κατούνα. 'Εκεί ο απάνθρωπος 'Αρβανίτης κάλεσε ένα από τά παλληκάρια του, τόν Κουτσομουσταφάμπε και του ανέθεσε νά πάρῃ 150 στρατιώτες, νά πάῃ στο Ξηρόμερο, νά πιάσῃ όλους τούς προκρίτους και νά τούς οδηγῆσῃ στην Κατούνα.

Ο Κουτσομουσταφάμπε δεν έχασε καιρό. Πῆρε μαζί του 150 'Αρβανίτες και ξεκίνησε γιά τὸ Ξηρόμερο.

Οί πρόκριτοι όμως του Ξηρομέρου πληροφορηθήκαν έγ-

καίρος τί κακό τούς περίμενε. "Ήσαν καλά πὸς αν έπεφταν στα χέρια του Γιουσοφ 'Αράτη, δεν θα είχαν γλυτωμό.

'Αντί λοιπόν νά καθῆσουν και νά περιμένουν με σταυρωμένα χέρια, νά φτάσῃ στο Ξηρόμερο ο Κουτσομουσταφάμπε, ελπίσθησαν μ' έναν έμπιστο άνθρωπό τούς τόν Κατσαντώνη, ελπίζοντας μονάχα σ' αυτόν, σε μιά τέτοια δύσκολη περίσταση.

Τήν ἄλλη μέρα πρωτ-πρωί, μπῆκε στο Ξηρόμερο ο Κουτσομουσταφάμπε με τά 150 παλληκάρια του.

Οί πρόκριτοι, μὴν μπορώντας νά κάνουν και διαφορετικά, παρουσιάσθησαν μπροστά του προσποιούμενοι ότι δεν ξέρουν τί συμβαίνει.

Ο Κουτσομουσταφάμπε έπιασε πέντε από αὐτούς, τούς πὸ σεβαστούς και ξεκίνησε νά γυρίσῃ στην Κατούνα.

Στὸ μεταξύ αὐτὸ ο Κατσαντώνης άγρυπνοῦσε. Κρυμμένος σε μιά ραχοῦλα, αντίκρυ απ' τὸ Ξηρόμερο, κατασκόπευε όλες τις κινήσεις του Κουτσομουσταφάμπε.

Ο 'Αρβανίτης άπλαρχηγὸς τραβούσε γιά τήν Κατούνα, με τούς αἰχμαλώτους του, έχοντας μαζί του, εκτός τῶν 150 'Αρβανιτῶν του και 200 ενόπλους Ξηρομερίτες. Ειχε λάθει τὸ μέτρο αὐτό, γιατί φοβόταν τόν Κατσαντώνη, τόν έτρεμε.

Μά ο Κατσαντώνης δεν ήταν απ' τούς ανθρώπους πὸ διστάζουν, προκειμένου νά χτυπηθοῦν με τόν εχθρό, όσο πολυάριθμος κι' αν εἶνε αὐτός.

"Ενα μόνον ζητοῦσε. Νά βρῆ κατάλληλο μέρος γιά νά χτυπήσῃ τούς 'Αρβανίτες. Τούς παρακολουθοῦσε λοιπόν εοπίσω, ετοιμος νά τούς ριχτῆ, μόλις θα του δινόταν ευκαιρία.

Ο Κουτσομουσταφάμπε, άφου πέρασε τά πὸ επικίνδυνα και δύσθετα μέρη, άφου διάθιξε απ' τις κακοτοπιές και βγήκε σ' ανοιχτὸ μέρος, άποφάσι νά στείλῃ πίσω τούς 200 Ξηρομερίτες.

Δεν του χρειαζόντουσαν πεία τίποτε, κατά τῆ γνώμη του, κι' εἰς ἄλλου δεν ἤθελε νά δῆ ο Γιουσοφ 'Αράτης οτι φοβήθηκε και πῆρε μαζί του ενόπλους χωρικούς.

Τούς διάταξε λοιπόν νά γυρίσουν στο χωριό τους. Καλου-κακού δέ, επειδι δεν τους ειχε — φαίνεται — και τὸση έμπιστοσύνη, τούς διάταξε, πρὶν φύγουν, ν' αδειάσουν στον αέρα τά τουφέκια τους.

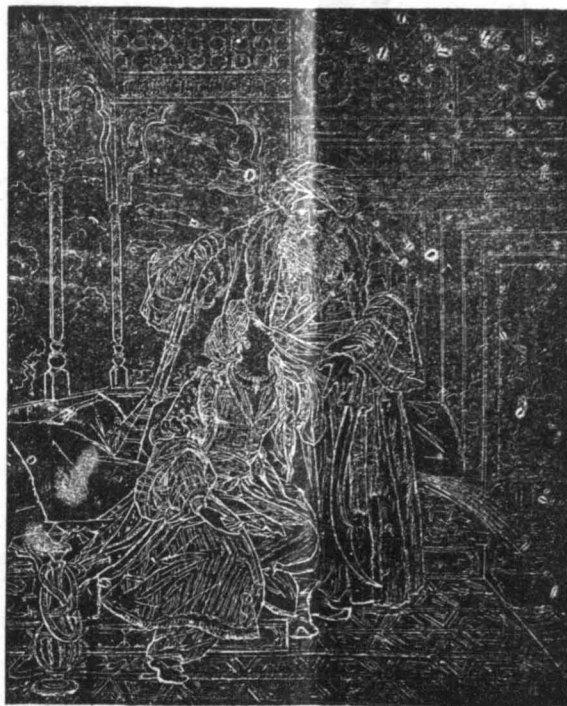
Οί Ξηρομερίτες υπάκουσαν πρόθυμα.

Μιά δυνατῆ μπαταριά ακούστηκε.

Τά γύρω βουνά άχολόγησαν βροντερά.

Κι' έπειτα οί 200 ένοπλοι τράθηξαν άργά γιά τὸ χωριό τους, αφήνοντας τόν Κουτσομουσταφάμπε μόνον, με τά 150 παλληκάρια του και τούς πέντε δυστυχημένους αἰχμαλώτους.

Σ'έγυρος πεία ο 'Αρβανίτης καπετάνιος ότι δεν μπορούσε νά του συμβῆ κανένα άπρόοπτο, τράθηξε γοργά έμπρός, γιά νά φτάσῃ εγκαίρως στην Κατούνα.

© 'Αλῆ Πασοῦσ και ἡ Κυρά Βασιλικῆ (Έργο του συντρόφου Μανθουαζέν)

(‘Ακολουθεῖ)